LIBRIS | We know books

Sarah J. Maas

Regatul flăcărilor argintii

volumul 4
din SERIA
REGATUL SPINILOR
ȘI AL TRANDAFIRILOR

LIBRIS | We know books

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

Cassian ridică pumnul în fața ușii verzi de pe holul slab luminat și ezită.

Doborâse mai mulți inamici decât îi păsa să numere, stătuse până la genunchi în sânge pe nenumărate câmpuri de luptă și continuase să lovească, luase decizii care îl costaseră viețile războinicilor pricepuți, fusese general, soldat și asasin și, totuși..., iată-l coborând pumnul.

Dând înapoi.

Clădirea din partea nordică a Râului Sidra avea nevoie de o nouă zugrăveală. Și de podele noi, dacă scândurile care-i scârțâiseră sub cizme când urcase cele două rânduri de scări fuseseră vreun semn. Dar cel puțin era curată. Cu siguranță macabră după standardele Velarisului, dar pentru că în oraș nu era nicio mahala, asta nu spunea multe. Văzuse și trăise în locuri mult mai rele.

Totuși, nu înțelesese niciodată de ce Nesta insista să locuiască aici. Știa de ce nu voia să ocupe una dintre camerele din Casa Vântului – era mult prea departe de oraș, iar ea nu putea să zboare sau să se teleporteze, ceea ce însemna că avea de urcat și de coborât zece mii de trepte. Dar de ce să locuiască în magherniță asta, când casa din oraș era goală? De când se

LIBRIS | We know books

terminase construcția uriașei case a lui Feyre și Rhys de lângă râu, cea din oraș rămăsese deschisă tuturor prietenilor care aveau nevoie de un loc în care să stea. El știa sigur că Feyre îi oferise Nestei o cameră acolo – și fusese refuzată.

Se încruntă la ușa acoperită de vopsea coșcovită. Niciun sunet nu se auzea prin spațiul destul de mare dintre ușă și podea, suficient de lat încât să treacă până și cei mai grași șobolani: niciun miros nou nu dăinuia pe holul înghesuit.

Poate avea noroc și ea era în oraș – dormind probabil sub barul tavernei murdare pe care o vizitase cu o seară în urmă. Deși varianta asta ar fi putut fi mai neplăcută, de vreme ce ar fi trebuit să îi dea de urmă acolo.

Cassian își ridică din nou pumnul, culoarea roșie a pietrelor lui Siphon pâlpâind în vechile lumini fae agățate de tavan.

„Lașule! Adună-ți curajul!"

Cassian bătu o dată. De două ori.

Liniște.

Cassian aproape oftă zgomotos de ușurare. Slavă Mamei...

Pași alerți și precisi se auziră din partea cealaltă a ușii. Fiecare mai furios decât ultimul.

El își strânse aripile și-și îndreptă umerii când își depărtă picioarele. Era o poziție tradițională de luptă, învățată în anii de instrucție și care acum era doar un automatism. Nu îndrăzni să se gândească de ce sunetul pașilor îi făcu trupul să o adopte.

Pocnetul care se auzi când ea deschise fiecare dintre cele patru încuietori ar fi putut fi la fel de bine bătăile unei tobe de război.

Cassian se gândi la lucrurile pe care voia să i le spună, la cum îi sugerase Feyre să le spună.

Ușa se deschise brusc, mânerul răsucindu-se atât de puternic, încât Cassian se întrebă dacă ea își imagina că era gâtul lui.

Nesta Archeron era deja încruntată. Dar iat-o!

Arăta ca naiba.

– Ce vrei?

Ea nu deschise ușa mai mult de o palmă.

Când o văzuse ultima dată? La petrecerea de la sfârșitul verii, pe barca aceea de pe Sidra, luna trecută? Nu arătase atât de rău. Deși presupunea că nimeni nu arăta bine după o noapte în care încercase să se înece în vin și tărie. Mai ales la...

– Este șapte dimineața, continuă ea, măsurându-l cu privirea gri-albastră care îl enerva întotdeauna.

Purta cămașa unui mascul. Mai rău, purta *doar* cămașa unui mascul.

Cassian se sprijini cu o mână de tocul ușii și îi schiță un zâmbet care știa că o făcea să își scoată ghearele.

– Ai avut o noapte grea?

De fapt, un an greu. Chipul ei frumos era palid, mult mai tras decât înainte de războiul cu Hybernul, buzele îi erau vinete, iar ochii aceia... erau reci și tăioși ca o dimineață de iarnă în munți.

Nicio bucurie, niciun zâmbet nu se citea pe chipul ei. În ființa ei.

Ea dădu să-i prindă mâna cu ușa.

El băgă piciorul în spațiul gol înainte să îi poată rupe degetele. Nesta își umflă ușor nările.

– Feyre vrea să vii acasă.

– Unde anume? spuse Nesta, încruntându-se la piciorul pe care îl băgase el în ușă. Are cinci.

Cassian se abținu să îi răspundă. Nu erau pe un câmp de luptă, iar el nu era inamicul ei. Treaba lui era să o ducă la locul desemnat. Și apoi să se roage ca minunata casă în care tocmai se mutaseră Feyre și Rhys să nu ajungă un morman de moloz.

– La cea nouă.

IBRIS We know books

– De ce nu a venit sora mea să mă ia?

El cunoștea licărul neîncrezător din ochii ei, ușoara rigiditate a spatelui. Propriile lui instincte clocotiră ca să îi înfrunte sfidarea, să tot insiste și să descopere ce s-ar fi putut întâmpla.

De la Solstițiul de Iarnă, cei doi schimbaseră doar câteva cuvinte. Majoritatea pe barcă, la petrecerea de luna trecută, rezumându-se la atât:

– *Mișcă-te!*

– *Bună, Nes!*

– *Mișcă-te!*

– *Cu dragă inimă!*

După multe luni în care nu se întâmplase nimic, în care abia se văzuseră, asta fusese tot.

Nici măcar nu înțelesese de ce venise ea la petrecere, mai ales când știa că avea să rămână pe apă cu ei câteva ore. Era foarte probabil ca rara apariție să fi fost meritul lui Amren, datorită influenței pe care o avea femela asupra Nestei. Dar, la sfârșitul acelei seri, Nesta fusese prima la coborârea din barcă, ținând brațele strânse în jurul propriului trup, iar Amren meditase în celălalt capăt, aproape tremurând de furie și dezgust.

Nimeni nu întrebase ce se întâmplase între ele, nici măcar Feyre. Ambarcațiunea fusese trasă la mal, iar Nesta practic fugise și nimeni nu mai vorbise cu ea de atunci. Până azi. Până în clipa acestei conversații, care părea cea mai lungă de la luptele împotriva Hybernului.

– Feyre este Marea Doamnă, zise Cassian în cele din urmă. Este ocupată cu conducerea Regatului Nopții.

Nesta își înclină capul, părul blond-șaten alunecându-i pe un umăr osos. În cazul oricui altcuiva, mișcarea ar fi fost contemplativă. În cazul ei, era avertismentul unui prădător care își evalua prada.

– Și sora mea, spuse ea cu vocea monotonă, care refuza să transmită vreo emoție, a considerat necesară *prezența mea* imediată?

– Știa că probabil vei avea nevoie să te speli și voia să îți dea un avans. Ești așteptată la ora nouă.

El aștepta explozia cât ea calculă.

Ochii ei sclipiră.

– Par să am nevoie de *două ore* ca să fiu prezentabilă?

El acceptă invitația de a o studia: picioare lungi și goale, o rotunjime frumoasă a șoldurilor, talie subțire – prea slabă – și sâni plini și ademenitori, care contrastau cu noile unghiuri ascuțite ale corpului ei.

Dacă ar fi fost vorba despre orice altă femelă, acei sâni minunați ar fi putut să-l motiveze îndeajuns încât să înceapă să o curteze din prima clipă. Dar, din momentul în care o cunoscuse pe Nesta, focul rece din ochii ei fusese o altfel de ispită.

Iar acum, că era Mare Fae, cu toată puterea și agresiunea inerentă – și atitudinea proastă – el o evita cât mai mult posibil. Mai ales din cauza a ceea ce se întâmplase în timpul și după războiul împotriva Hybernului. Ea își arătase foarte clar sentimentele față de el.

– Pare că ți-ar trebui câteva mese copioase, o baie și niște haine adevărate, spuse Cassian în sfârșit.

Nesta își dădu ochii peste cap, dar își atinse tivul cămășii.

– Dă-l afară pe ticălosul jalnic, spală-te, iar eu am să-ți aduc niște ceai, adăugă Cassian.

Sprâncenele ei se ridicară câțiva milimetri.

El îi zâmbi strâmb.

– Crezi că nu îl aud pe masculul din dormitorul tău, care încearcă să se îmbrace în liniște și să se furișeze pe fereastră?

Ca și când i-ar fi răspuns, un zgomot surd se auzi din dormitor. Nesta șuieră.

LIBRIS

– Revin peste o oră să văd cum merg lucrurile.

Cassian rosti cuvintele atât de tăios, încât soldații lui ar fi știut să nu îl provoace – și-ar fi amintit că exista un motiv întemeiat pentru care trebuia să poarte șapte pietre Siphon ca să-și țină magia sub control. Dar Nesta nu zbura cu legiunile lui, nu era sub comanda lui și cu siguranță nu părea să își aducă aminte că el avea peste cinci sute de ani și...

– Nu te deranja! Am să ajung la timp.

El se desprinse de tocul ușii, întinzându-și un pic aripile când se retrase câțiva pași.

– Nu asta mi s-a cerut să fac. Trebuie să te însoțesc până acolo.

Nesta se crispă.

– Du-te și cocoață-te pe un coș de fum!

El mimă o plecăciune, neîndrăznind să își mute privirea de la ea. Ea ieșise din Cazan cu... daruri. Daruri importante – întunecate. Dar nimeni nu văzuse sau simțise vreo urmă a acestora de la ultima luptă cu Hybernul, de când Amren spărsese Cazanul, iar Feyre și Rhys reușiseră să îl refacă. Nici Elain nu mai dezvăluise de atunci vreun semn al abilităților ei de clarvăzătoare.

Dar dacă Nesta încă mai avea capacitatea să șteargă de pe fața pământului câmpuri de luptă... Cassian știa că nu trebuie să devină vulnerabil în fața altui prădător.

– Vrei ceai cu lapte sau lămâie?

Ea îi trânti ușa în față și apoi închise fiecare dintre cele patru încuietori.

Fluierând în sinea lui și întrebându-se dacă bietul ticălos din apartament avea să fugă într-adevăr pe fereastră – în mare parte ca să scape *de ea* – Cassian merse pe holul slab luminat și plecă să caute ceva de mâncare.

Azi urma să aibă nevoie de hrană. Mai ales de îndată ce Nesta ar fi aflat exact de ce o chemase sora ei.

✠

Nesta Archeron nu știa cum îl chema pe masculul din apartamentul ei.

Ea își scotoci memoria îmbibată de vin când reveni în dormitor, ferindu-se de grămezile de cărți și haine, amintindu-și de privirile înfierbântate din tavernă, de întâlnirea umedă și pătimașă a gurilor lor, de transpirația care o acoperise călărindu-l până ce plăcerea și băutura o aruncaseră într-o uitare binecuvântată, dar nu și numele lui.

Când Nesta ajunse în dormitorul înghesuit și slab luminat, masculul deja se aplecase afară pe fereastră, Cassian fără îndoială pândind pe strada de dedesubt, ca să-i vadă ieșirea deosebit de jalnică. Patul cu baldachin de alamă era șifonat, cearșafurile erau pe jumătate căzute pe podeaua deformată de lemn care scârțâia, iar fereastra întredeschisă se lovea de zid în balamalele-i slăbite. Masculul se întoarse către ea.

Era chipeș, ca majoritatea masculilor Mari Fae. Puțin mai slab decât îi plăcea ei – practic un băiat în comparație cu musculosul înalt care tocmai umpluse cadrul ușii. El tresări când ea intră, mâhnindu-se când observă ce purta Nesta.

– Eu... Asta e...

Nesta își scoase cămașa lui, rămânând în pielea goală. El căscă ochii mari, dar mirosul fricii lui rămase – nu de ea se temea, ci de masculul pe care îl auzise la ușa de la intrare. Când își aminti cine era sora ei. Cine era partenerul surorii ei. Cine erau prietenii surorii ei. Ca și când ceva din toate astea ar fi însemnat ceva.

Ce miros ar fi avut frica lui dacă ar fi aflat că îl folosise și se culcase cu el ca să se poată controla? Ca să liniștească acel

LIBRIS Wydawnictwo

întuneric agitat ce clocotea în ea din clipa în care ieșise din Cazan? În ultimul an, Nesta aflase că sexul, muzica și băutura o ajutau. Nu întru totul, dar îi împiedicau puterea să dea în clocot. Chiar dacă o mai simțea curgându-i prin sânge, încolăcită strâns în jurul oaselor ei.

Aruncă spre el cămașa albă.

– Acum poți să folosești ușa de la intrare.

El își trase cămașa peste cap.

– Eu... El mai este...

Continuă să-i privească sânii obraznici în răcoarea dimineții, trupul gol, locul în care i se uneau coapsele.

– Adio!

Nesta intră în baia ruginită lipită de dormitor. Cel puțin aici avea apă caldă.

Câteodată.

Feyre și Elain încercaseră să o convingă să se mute, dar le ignorase întotdeauna sfatul. La fel cum ignorase tot ce se vorbise azi. Știa că Feyre avea de gând să o dojenească. Poate din cauză că Nesta trecuse tot ce băuse la tavernă seara trecută în contul surorii ei.

Nesta pufni, rotind mânerul din baie. Acesta scârțâi, metalul fiind rece la atingere, iar apa împroșcă, stropind apoi cada crăpată și pătată.

Asta era casa ei. Fără servitori, fără ochi care să îi supravegheze și să îi judece fiecare mișcare, fără companie, în afară de cazul în care invita ea pe cineva sau primea vizita vreunui războinic arogant și băgăcios.

Dură cinci minute ca apa să se încălzească suficient încât să înceapă să umple cada. Anul trecut, fuseseră zile în care nici măcar nu se deranjase să aștepte. Uneori, când intra în apa rece ca gheața, nu simțea frigul, ci doar profunzimea întunecată a Cazanului în timp ce o devora. În timp ce îi smulgea omenia și moralitatea, transformând-o în *asta*.

Se luptase câteva luni cu panica paralizantă care îi făcea oasele să tremure de frica de a se scufunda, dar se forțase să o înfrunte. Învățase să stea în apa ca un sloi, îngrețoșată și tremurând, scrâșnind din dinți; refuzase să se miște înainte ca trupul ei să-și dea seama că era într-o cadă și nu în Cazan, că era în apartamentul său și nu în castelul de piatră de peste mare, că era vie și nemuritoare. Chiar dacă tatăl ei nu era.

Nu, tatăl ei era cenușă în vânt, existența lui fiind marcată doar de o piatră de mormânt pe un deal din afara acestui oraș. Sau așa îi spuseseră surorile ei.

„Te-am iubit din prima clipă în care te-am ținut în brațe", îi spusese el în acele ultime momente împreună.

„Să nu-mi atingi fata cu mâinile tale murdare!", fuseseră ultimele lui cuvinte, rostite cu furie regelui Hybernului. Tatăl ei își risipise acele ultime cuvinte pe nenorocitul de rege.

Tatăl ei. Bărbatul care nu luptase niciodată pentru copiii lui, nu până la sfârșit. Când venise ca să îi salveze – să salveze oamenii și ființele Fae, da, dar, mai mult decât orice, pe fiicele lui. Pe ea.

O risipă colosală și stupidă.

Puterea neagră curgea prin ea, dar nu fusese suficient să îl împiedice pe regele Hybernului să îi rupă gâtul.

Ea își urâse tatăl, îl urâse profund, și totuși el o iubise dintr-un motiv inexplicabil. Nu îndeajuns încât să încerce să îi scape de sărăcie sau să îi împiedice să moară de foame. Dar cumva reușise să adune o armată pe continent. Să conducă o corabie care purta numele ei.

Nesta tot își urâse tatăl în acele ultime clipe. Iar apoi, gâtul îi pârâise, dragostea nesăbuită pentru ea umplându-i ochii când își dădea duhul, nu teama.

Asta dăinuise – expresia din ochii lui. Disprețul din inima ei, în timp ce el murea pentru ea. Acesta o chinuise,

LIBRIS

rozând-o ca puterea pe care și-o reprimase profund, agitându-se violent în mintea sa până ce nicio baie rece ca gheața nu o putea amorți.

L-ar fi putut salva.

Era vina Regelui Hybernului. Ea știa asta. Dar era și a ei. La fel cum era vina ei că Elain fusese prinsă de Cazan după ce Nesta îl spionase cu puterea minții și că Hybernul făcuse lucruri atât de îngrozitoare ca să le vâneze pe ea și sora ei ca pe niște căprioare.

Uneori, groaza și panica îi înlemneau trupul încât nimic nu o putea face să respire. Nimic nu putea împiedica puterea îngrozitoare să crească tot mai mult în ea. Nimic în afară de muzica din taverne, jocurile de cărți cu străinii, nenumăratele sticle de vin și sexul care o făcea să nu mai simtă nimic, dar îi oferea un moment de eliberare în mijlocul vuietului din sinea ei.

Nesta termină baia, spălându-și trupul de transpirația și alte rămășițe ale nopții trecute. Partida de sex nu fusese proastă – se culcase și cu alții mai pricepuți, dar și mai stângaci. Nici măcar nemurirea nu era suficientă ca unii masculi să stăpânească arta amorului.

Așadar, învățase singură ce îi plăcea. Făcuse rost de ceai contraceptiv pentru o lună de la spițeria locală, apoi adusese aici primul mascul, care aflase că fusese virgină abia când văzuse sângele de pe cearșafuri. Chipul i se încordase de dezgust; după o clipă, un licăr de frică i se citise în privire la gândul că ar fi putut să-i zică surorii ei că prima experiență sexuală fusese nesatisfăcătoare. Partenerului nesuferit al surorii ei. Nesta nu se deranjase să îi spună că îi evita pe amândoi cu orice preț. În special pe cel din urmă. Zilele astea, Rhysand părea mulțumit să procedeze la fel.

După războiul cu Hybernul, Rhysand îi oferise niște slujbe. Poziții în regatul lui.

Ea nu și le dorea. Oferite din milă, erau niște încercări palide de a o obliga să facă parte din viața lui Feyre, să aibă o simbrie frumoasă. Dar Marele Lord nu o plăcuse niciodată. Conversațiile lor erau în cel mai bun caz reci și civilizate.

Nu îi spusese niciodată că locuia aici, din aceleași motive pentru care el o ura. Uneori, făcea băi reci. Alteori uita să mănânce. Nu suporta pârâitul șemineului. Și se îneca în vin, muzică și plăcere în fiecare seară. Toate lucrurile condamnabile pe care le credea Rhysand despre ea erau adevărate – iar Nesta o știuse cu mult timp înainte ca el să fi apărut la ușa ei.

Orice ofertă pe care i-o făcea Rhysand era doar din dragoste pentru Feyre. Era mai bine să își petreacă timpul așa cum își dorea. La urma urmei, ei plăteau în continuare pentru toate.

Bătaia din ușă zgudui întregul apartament.

Ea se încruntă privind spre camera din față, gândindu-se dacă să pretindă că plecase, dar Cassian o putea auzi și mirosi. Iar dacă i-ar fi distrus ușa, ceea ce era foarte probabil, ar fi avut neplăcerea de a-i explica asta proprietarei avare.

Așadar, Nesta îmbrăcă rochia pe care o lăsase pe podea cu o seară în urmă, apoi descuie din nou cele patru încuietori pe care le instalase în ziua în care sosise. Era practic un ritual să le încuie la lăsarea nopții. Chiar și când masculul anonim fusese aici, chiar și beată de atât vin, tot își amintise să le încuie pe toate.

Ca și când asta i-ar fi ținut departe pe monștrii acestei lumi.

Nesta deschise ușa suficient cât să vadă zâmbetul arogant al lui Cassian, și o lăsă întredeschisă când plecă în grabă să își caute încălțările.

El intră după ea cu o cană de ceai, probabil împrumutată de la prăvălia din colț. Sau dăruită de-a dreptul, având în vedere că oamenii aveau tendința să venereze pământul pe